

עפ"ת 4940/05/20 - אטיאס שלמה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 4940-05-20 אטיאס שלמה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 10153111215

בפני	כבוד השופט מאזן דאוד
המערער	אטיאס שלמה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. בפניי ערעור על החלטת בית משפט לתעבורה חדרה מיום 1.5.20 שניתנה בתיק תת"ע 4962-02-18, בגדרה נדחתה בקשת המערער לביטול פסק דין שניתן בהעדר המערער ביום 8.3.20 במסגרתו בית משפט הטיל על המערער קנס בסך 1,000 ₪.
2. המערער ביקש להישפט בעקבות דוח בגדרו יוחס לו ביצוע עבירה בניגוד לתקנה 28 (ב) (1) (א) לתקנות התעבורה, בשל שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית.
3. בקשתו להארכת מועד להישפט נדונה ונתקבלה בתיק בהמ"ש 8866-05-19, ונשלחה לו הזמנה לדין, לכתובתו המעודכנת ואישור המסירה חזר עם הערה "**לא נדרש**".
4. המערער הגיש בקשה לפני בית משפט קמא, לביטול פסק דין שנדחתה במסגרת ההחלטה מושא הערעור שבפניי.
5. בהחלטת בית משפט קמא הבהיר בית המשפט כי המערער זומן כדין ולא התייצב וכי לא מצא בבקשת המערער כל נימוק המצדיק להיעתר לסעד המבוקש, ולא שוכנע כי הותרת פסק הדין על כנו יגרום למערער עיוות דין.
6. עם החלטה זו לא השלים המערער והגיש את הערעור שמונח בפניי.

מהודעת הערעור ובמסגרת הטיעון שציין בפניי היום, טוען המערער כי אישור המסירה אינו כדין וחסימים פרטים מהותיים באישור המסירה כגון שם המקבל וחתימת המקבל ולא רשום מתי ביקר מוסר הדואר במען ובאיזו שעה.

7. חרף העובדה כי במסגרת הבקשה המקורית ואף במסגרת הערעור שהונח בפניי, בחר המערער, באשר לעילה של עיוות דין לציין כפירה כללית לא מפורטת, אך במסגרת הטיעונים לעונש הרחיב בא כוחו המלומד של המערער פירוט נוסף ביחס לעילת עיוות הדין.

8. מצד השני של המתרס המשיבה סמכה ידה על החלטתו של בית משפט קמא, וטענה כי ההחלטה נכונה, המערער לא הצליח לסתור את חזקת המסירה וטענותיו בדבר עיוות הדין הן טענות כלליות ולא מפורטות.

9. לאחר שעיינתי בתיק בית משפט קמא, בהודעת הערעור ושמעתי את טענות הצדדים בפניי, אני סבור כי דין הערעור להידחות.

10. באשר לעילה של אי התייצבות מוצדקת, אני סבור כי המערער לא הצליח לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 (להלן: "**חזקת המסירה**"), וטיעוניו כנגד אי תקינות אישור המסירה אין להם על מה להתבסס.

עיינתי באישור המסירה וניתן להיווכח כי דבר הדואר נשלח לכתובתו של המערער רח' נורית 10/2 זיכרון יעקב, ודבר הדואר חזר עם הערה "לא נדרש" וכי דבר הדואר לא הגיע לידי המערער משום שלא נדרש על ידו. דבר הדואר נשלח לכתובת הנכונה והראיה לכך שזו הכתובת שלא חלק עליה המערער, ונושא חותמת הדואר, ובשל כך קמה חזרת המסירה הקבועה בתקנה 44 א' לעיל.

11. מכאן עובר הנטל לשכמי המערער לשכנעני כי הזימון לא הגיע לידי בניסבות שאינן תלויות בו, ואני סבור כי המערער לא עמד בנטל זה מאחר ולא הצליח לסתור את חזקת המסירה ותקינות אישור המסירה. ראו בהרחבה רע"פ 2918/19 **רוחנה נ' מדינת ישראל** (5.5.19) וכן פסקאות 34-35 לרע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם**.

12. אף לענין העילה החלופית של עיוות דין שעלול להיגרם למערער, הרי עסקינן בהכחשה כללית גורפת שלא גובתה כראוי (פסקה 37 בעניין '**סאלם**'), והמערער לא הצליח לבסס טענת הגנה כלשהי. בהודעת הקנס, מפורטים נסיבות ביצוע העבירה לרבות פרט **שהוא בדיעת המערער** (צוין על ידי השוטר שהדוח לא נמסר לידי המערער במעמד ביצוע העבירה מאחר ואמו באותה עת קיבלה שבץ מוחי) והמערער לא היה יכול להמתין עד לקבלת הדוח, גם בפרט זה שנמצא בדיעתו הבלעדית של המערער ויכול לסתור אותה לחלוטין, בחר המערער לא להתייחס לנסיבות ביצוע העבירה ואף לא

להכחיש את העובדה שבסיסה אי המצאת הדוח ביד למרות ההנחיות למערער עצמו.

13. משכך גם העילה של עיוות דין, דינה דחייה.

14. בהעדר עילה לביטול פסק דין, ובהעדר טעות בהחלטת בית משפט קמא, דין הערעור להידחות.

ניתנה היום, י"א אייר תש"פ, 05 מאי 2020, בהעדר הצדדים.